

НИКОЛАЙ ХАЙТОВ
ПРЕДИ ЗАЛЕЗ

chitanka.info

Сенките на дърветата изведнъж се издължават и в гората настъпва оня прощален предвечерен час, когато слънцето клони към залез.

Невидим кълвач почуква по невидима врата. А може пък това да е нощта, която похлопва на вратата на деня. Скрита в клоните на бора, катеричка рони люспи от една шишарка и сладко мляска. Скрибуцат смърчите, заклатени от вятъра — братя, вкопчили се един в друг, скърцат със зъби във вечна вражда.

Въздухът ли трепти? Не! Мушици. От най-малките, дето се вият на облачета и се търкалят по въздуха с едно тъничко, претъничко, неуловимо зизикане, което прави тишината още по-тиха.

Накъде се търкалят? Кой ги е задвижил? И как успява кълбото да се носи като цяло, без нито една мушица да спре и да помисли, коя посока да хване, без да се поколебае кога накъде да свие.

Лети кълбото, като че се движи от зизикация звук с помощта на заложената във всяка от тези микроскопически мушици електронно-изчислителна машинка.

Отлетя облачето, а зизикането продължава да се чува. Любовен ли беше тоя неспокоен облак? Или отбранителен? Или нападателен? Или беше експедиция, опипваща въздуха, в диренето на своята Колхида?

... Или беше просто едно съзвездие, летящо из необятните простори на всемира; една разлудувала се молекула, освободена от веригите на земното притегляне, за да докаже неизтощимата сила на одухотворената материя?

... Отлетя облачето, а зизикането остана да се носи във въздуха като звучаща загадка, като мелодична въпросителна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.